

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 123.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789658624.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Vi ville saaledes kunne forstaae, at det ikke var uden en hemmelig Ærgrelse, at han hørte sin Fader, ved dennes Tilbagekomst en Maanedes Tid efter, i lystig Skjemt bebreide Emilie, at hun ikke fløi ham om Halsen og kyssede ham, som det sig en brav Svigerdatter egner og anstaaer; men dog godmodig selv undskyldte hende med, at hun maaskee var bleven kjed af det Kysseri, hvad der vilde være ret vel, da det langt fra var noget opbyggeligt Syn at være Vidne til. Cancellisten turde af Forlegenhed neppe see til Emilie, der skjulte sin Forvirring, 124 ved at opføre sig som en brav Svigerdatter, og saaledes, at hendes Forlovede ikke var langt fra at ønske, at han havde været sin egen Fader. Og ligesom om Skjæbnen ret den Dag fandt sin Fornøielse i at plage ham, saa hændte det sig, at Candidaten med Kjæreste netop kom, da hans Fader tog Afsked, for som han forklarede, at træffe en Mand, med hvem han havde en vigtig Forretning. Dette Møde, som han faa Dage tidligere vilde have lykønsket sig til, var ham nu utilpas; og det var langt fra med sin tidligere Kamplyst, at han indlod sig paa en Dissertation om de tidligste Spor af de skandinaviske Sympathien Han manglede aldeles Ord, og det var med uhyre Anstrængelse at han kunde formaae sine Tanker til at bevæge sig udenfor den Cirkel, hvori de til hans Pine havde dreiet sig i den sidste Tid Candidaten derimod havde aldrig været mere veltalende; han pauserede kun for at give Cancellisten Tid til at forplumre sig, og imedens styrkede han Kræfterne til nye Seire, ved at kysse sin Kjæreste. Og da han tilsidst, i sin Begeistring over nogle paa Færøerne fundne Sympathier, udraabte: Er det ikke ganske, som om Nationerne nu vare vaagnede til deres første Kjærlighed? Disse beslægtede Røster, som tilraabe hinanden fra Kyst til Kyst, er det ikke ganske som de Forlovede, der aldrig kunne kjedes, ved at sige til hinanden: jeg elsker Dig? ganske som de Kjærligheds Kys, de Elskende aldrig kunne trættes ved at give og modtage? da tabte vor Ven ganske sit Mod; det var som om Jorden svandt under hans Fødder, og han erklærede sig for overvunden, imedens han i sit Hjerte bandede Nationalitet, Moral og Fru Flygare, men især den bly Qvindelighed